

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Jánosi és Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek, a dr. Madácsi Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. június 12. napján meghozott, 20.G.40.157/2006/47. számú ítélete ellen, a felperes részéről 48. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Kimondja, hogy a le nem rótt 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes jogelődje és az alperes 1998. június 30-án a Közmunkatanács 221/1998. számú határozata alapján szerződést kötöttek az alperes által benyújtott pályázatban meghatározott feladatok ellátására és annak támogatására. Ebben az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy átlagosan 170 fő regisztrált munkanélkülit foglalkoztat 1998. július 8. és december 8. napja között, továbbá a támogatás összegét a pályázatban meghatározott feladatok finanszírozására használja fel. A szerződés alapján az alperest terhelte a pályázati célok megvalósulásával kapcsolatos költségeket igazoló bizonylatok havi rendszerességgel történő bemutatása a felperesi jogelőd által megbízott könyvelő és adótanácsadó cég részére. A szerződésben szabályozták a felperesi jogelődnek az alperes szerződésszegése esetén gyakorolható azonnali hatályú felmondási jogát, amely gyakorlása esetén az alperes a teljes támogatási összeget vagy részteljesítés esetén, az elfogadott teljesítések arányában, a fennmaradó részt köteles visszafizetni. Az alperes összesen 40.749.686 Ft támogatási igényt jelentett be. Az

alperes a szükséges számú regisztrált munkanélkülit foglalkoztatta, túlnyomórészt a pályázatban foglalt feladatok megvalósítására, azonban a kifizetéseket nem minden esetben dokumentálta megfelelően. Emellett 15 főt a pályázati céltól eltérően foglalkoztatott, továbbá a közmunka programmal összefüggésben beszerzett munkaruhát a foglalkoztatottak részére nem adta ki. Ez utóbbiakra összesen 1.595.809 Ft-ot kívánt elszámolni. Az alperes részére összesen 34.954.553 Ft került kifizetésre.

A felperes keresetében, az álláspontja szerint jogosulatlanul felvett, 31.896.438 Ft és kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelmében azért kérte a kereset elutasítását, mert a program tartalmi részét végrehajtotta, az eltérő foglalkoztatás, valamint a munkaruha költségeit a felperesi jogelőd nem is térítette részére. Viszontkeresetet terjesztett elő a támogatásból meg nem fizetett további 4.199.324 Ft és kamatai iránt. A felperes a viszontkereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével a keresetet elutasította, a felperest 4.199.324 Ft és a viszontkereset előterjesztésétől számított kamatai, valamint perköltség megfizetésére kötelezte. Mivel a felperes nem tette vitássá sem azt, hogy az alperes regisztrált munkanélkülieket foglalkoztatott, sem pedig azt, hogy havi átlagos létszámuk a szerződésben előírtakat elérte, az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes teljesítése túlnyomó részben megfelelt a pályázati programnak. Ugyanakkor részben sor került a közmunka programtól eltérő foglalkoztatásra, továbbá a munkaruhák kiadása is csak részben történt meg. Mindez alapot szolgáltatott a támogatási szerződés felmondására. Ez a felmondás a Ptk. 321. § (1) bekezdése és 319. § (2) bekezdése alapján a szerződést a jövőre nézve szüntette meg. Ezért ez utóbbi rendelkezés, az ezzel tartalmilag hasonlóképpen rendelkező 117/1997. (VII.8.) Korm. rendelet 5. § (8) bekezdése és a Közmunkatanács 221/1998. számú határozata értelmében az alperesnek azt a támogatást kell visszafizetnie, amelyet nem szerződésszerűen használt fel. Ugyanakkor a közmunka program szerződésszerűen elvégzett részére jutó, még nem folyósított támogatást a felperesnek meg kell fizetnie. Az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság hatályon kívül helyező végzésében foglalt útmutatással egyezően úgy foglalt állást, hogy a részteljesítésére figyelemmel nem a teljes támogatást, hanem a részteljesítéssel nem fedezett arányos összeget kell visszatéríteni. Bár voltak szabálytalanságok a munkabérek kifizetése és annak igazolása körül, azonban a feltárt adatok alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a közmunka program feladatait az alperes teljes körűen teljesítette. A szerződésben megállapított foglalkoztatási arány és az a követelmény egyaránt teljesült, miszerint regisztrált munkanélkülieket kellett alkalmaznia, és a felperes azt sem vitatta, hogy ténylegesen a programban foglalkoztatottak részére került sor a munkabér kifizetésére. Az 1998. novemberi ellenőrzési adatlap alapján, pedig azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az eltérő foglalkoztatással, illetve a munkaruhával kapcsolatos költségeket a felperes visszatartotta. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes által érvényesített 40.749.768 Ft támogatási igényből 39.153.877 Ft volt megalapozott. Rámutatott, hogy az utóbbi összeget egyrészt a felperesi megbízott az ellenőrzést követően elfogadhatónak tartotta,

másrészt a felperes felhívás ellenére az alperes számítási módját és annak eredményét nem tette vitássá. Ezért az elsőfokú bíróság az összezszerűsége külön bizonyítási eljárás lefolytatását nem tartotta szükségesnek. Mindezekre figyelemmel a viszontkeresettel egyezően, a megalapozott támogatási igény és a kifizetett támogatás különbözetének megfizetésére kötelezte a felperest, annak a viszontkereset előterjesztésétől számított késedelmi kamataival együtt.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, keresete teljesítését kérte. Azért támadta az elsőfokú bíróság döntését, mert nem vette figyelembe, hogy a szerződés teljesítése, illetve megszűnése körében elsősorban a szerződés szabályai voltak irányadók. Előadta, miszerint az alperes azzal, hogy valótlan tartalmú bizonylatokkal igazolta kiadásait, illetve a közmunka programban alkalmazott munkavállalókat nem vitásan eltérően foglalkoztatta, kötelezettségeit nem szerződésszerűen teljesítette. Kiemelte, hogy a támogatási szerződés 23. pontjának második bekezdése értelmében ez a teljesítés nem minősült a támogató által elfogadott teljesítésnek, ezáltal a szerződés azonnali hatályú felmondására jogosult volt. Mivel a szerződésszegés folyamatos volt, a felperes az alperesi részteljesítéseket sem fogadta el, ezért jogszerűen követeli a teljes támogatási összeg visszafizetését. Ebből következően az alperest a viszontkeresettel érvényesített támogatási összeg nem illeti meg. Kiemelte, hogy az írásszakértői vélemény szerint az elszámolás dokumentumainak jelentős része hamisított, valótlan tartalmú bizonylat volt, az alperes ezekkel őt megtévesztette, ezért nem vitásan jogosulatlanul igényelte a támogatást. Sérelmezte, hogy ennek ellenére az elsőfokú bíróság a hamis adatokon alapuló elszámolásokat vette figyelembe. Hivatkozott arra, hogy a 217/1998. (XII.30) Korm. rendelet 88. § (2) bekezdés b) pontja kifejezetten felhatalmazza, hogy a folyósított támogatást visszakövetelje, amennyiben a kedvezményezett az elfogadott céltól eltérő feladatot valósít meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita megalapozott elbírálásához szükséges körben, helyesen derítette fel, és döntését az irányadó jogszabályoknak megfelelően, helytálló indokok mellett hozta meg. Ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, helyes indokaira utalással, a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a következőket emeli ki:

A Legfelsőbb Bíróság a Gf.I.30.143/2001/4. számú végzésében rámutatott a támogatási szerződés 23. pontjának helyes értelmezésére. Ez az értelmezés teljes mértékben egybevág a szerződés felmondása esetére a Ptk. 319. § (2) bekezdése alapján irányadó elszámolási renddel. Ezért nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az utóbbi rendelkezés szerint bírálta el a jogvitát, mivel a szerződés ettől eltérő rendelkezést az elszámolásra nem tartalmazott. A perben rendelkezésre álló

bizonyítékok alapján aggálytalanul megállapítható, hogy - a 15 fő eltérő foglalkoztatását, valamint a munkaruha kiadásának részbeni elmulasztását kivéve - az alperes teljesítette a támogatási szerződésben vállalt fő kötelezettségét. Kiemeli az ítélőtábla, hogy a felperes nem is ennek megszegése, hanem a szerződés 5. és 10. pontjának a teljesítés megtörténtével kapcsolatos bejelentési, elszámolási, illetve bizonylat benyújtási kötelezettség megsértése miatt mondta fel a szerződést. A szerződésben kikötött mellékszolgáltatási kötelezettség hiányos teljesítése, a Ptk. 319. § (2) bekezdés rendelkezésével egybevetve, nem szolgáltat sem a megszűnés előtt már nyújtott szolgáltatás még nem teljesített ellenértékének pénzbeli visszatartására, sem a már megfizetett pénzbeli ellenérték visszafizetésére.

Helyesen hivatkozott arra a felperes, hogy mind a szabálytalan foglalkoztatás, mind pedig a munkaruha kiadásának részbeni elmaradása szerződésszegésnek minősül. Ez azonban kizárólag az ezekre alapított támogatási igény megalapozatlanságát, és ennek következtében az erre jutó támogatás visszatartását eredményezheti, ami meg is történt. Figyelemmel arra, hogy a Ptk. 319. § (2) bekezdése, továbbá a támogatási szerződés 23. pontja értelmében a támogatási összegnek a szerződés szerint elvégzett tevékenység költségeivel kell arányosnak lennie, az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte ezt meghaladóan a felperes mentesítését a támogatás kifizetése alól, illetve az alperes kötelezését a visszafizetésre.

A fentiekkel nem áll ellentétben a fellebbezésben felhívott 217/1998 (XII.30.) Korm. rendelet 88. § (1) bekezdése, illetve (2) bekezdés b) pontja. Az (1) bekezdés ugyanis megegyezik a támogatási szerződés 23. pontjának rendelkezésével.

A felperes fellebbezése nem vezetett sikerre, ezáltal pervesztes lett. Ezért a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján felmerült kiadásait maga viseli, továbbá köteles megtéríteni az alperes másodfokú perköltségét, amely a jogi képviselő munkadíjának forgalmi adóját is magában foglalja.

Az ítélőtábla a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 14. §-a alapján rendelkezett.

Budapest, 2009. január 21.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr. Szücs József s. k. bíró